

РЕШЕНИЕ

№ 9085

гр. София, 17.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 20.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **650** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 във вр. с § 8 от ПЗР на Административно процесуалния кодекс във вр. с § 5 от ПЗР на Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението. Образувано е по жалба на Н. Н. М. от [населено място], чрез адв. А., срещу писмо № РСЛ25-ГР94-28-1 от 07.01.2025г. на кмета на район „С.“, СО, в което е обективиран отказ на жалбоподателя да се издаде удостоверение за наследници на лицето Л. И. Г..

В жалбата се твърди, че отказът не съответства на материалния закон и е издаден при съществени процесуални нарушения. Жалбоподателката е подала заявление за издаване на удостоверение за наследници на майка си, починала на 10.01.2022г., още на 28.03.2022г., като е получила отказ. На 03.01.2025г. чрез упълномощен представител е подала второ заявление за издаване на удостоверение за наследници, по което е постановен отказ, обективиран в процесното писмо. Като основание за отказ е посочено, че починалото лице е освободено от българско гражданство и като гражданин на Република Германия е получило разрешение за постоянно пребиваване в РБългария. Независимо от това обаче същото не е вписано в регистъра на населението, каквото е задължението по чл. 3, ал.2, т.2, б. „а“ от ЗГР. Жалбоподателят счита, че лицето е подлежало на вписване в този регистър. Именно поради тази причина и съгласно Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012г. е издаден и актът за смърт. След като лицето е подлежало на вписване в регистъра на населението, пропускът на административния орган да извърши това вписване, като изпълни чл.4,

ал.3 и чл. 102, ал.1, т.3 от ЗГР, не може да послужи за основание за отказ да се издаде удостоверение за наследници. Към приложение на ЗГР навежда чл. 89, ал.1 и 2 от КМЧП. Излагат се възражения срещу прилагането на чл. 627е от ГПК, тъй като същият касае издаване на европейско удостоверение за наследство. В случая става въпрос за лице с постоянно пребиваване в България, като удостоверението ще бъде използвано в България, а не в друга държава. Поради това е приложим цитираният по-горе вътрешноправен ред, посочен в ЗГР. Оспорващият иска от съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ и да задължи административния орган да издаде исканото удостоверение. Претендира разноски по списък.

Ответната по жалбата страна – кмета на р-н „С.“, СО, чрез процесуалния си представител –юрисконсулт Д., оспорва жалбата като неоснователна. Счита, че след като лицето, за чийто наследници се иска издаване на удостоверение, към момента на смъртта е било гражданин само на Федерална Република Германия, същото не подлежи на вписване в регистъра на населението Т. вписване не е предвидено и в Закона за влизането, пребиваването и напускането на РБългария на гражданите на ЕС и членовете на техните семейства. Поради това наследниците могат да се снабдят с европейско удостоверение за наследство съгласно регламент ЕС № 650/2012г. от съда в държавата – членка, в която се намира обичайното местопребиваване на починалия към момента на смъртта. Прави възражение за прекомерност на исканото от жалбоподателя адвокатско възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В молба – становище от 13.02.2025г. излага съображения по същество.

Съдът, като обсъди становищата на страните, доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, и като направи проверка по реда на чл. 168 от АПК, приема за установено следното:

Със заявление от 28.03.2022г. жалбоподателката е поискала от ответника издаване на удостоверение за наследници на майка ѝ Л. И. Г. – В., починала на 09.01.2022г. Към заявлението е приложен препис-извлечение от акта за смърт на лицето; удостоверение № 536400-14918 от 30.08.2017г. от зам. директор на дирекция „Миграция“ – МВР, че Л. Г. е постоянно пребиваващ в РБългария гражданин на ЕС на адрес [населено място], [улица], ет.3; копие от удостоверението за пребиваване на Л. Г., в която е посочен същия адрес. По делото няма данни има ли произнасяне по заявлението.

Със заявление рег. № РСЛ25-ГР94-28 от 03.01.2025г. жалбоподателката, чрез пълномощник, отново е поискала издаване на удостоверение за наследници на Л. И. Г. – В., починала на 09.01.2022г. Към искането е приложено пълномощно и препис-извлечение от акта за смърт. С процесното писмо № РСЛ25-ГР94-28-1 от 07.01.2025г. на кмета на район „С.“, СО е отказано издаване на исканото удостоверение, защото за лицето липсва електронен личен регистрационен картон в регистъра на населението, т.е. липсва запис, въз основа на който да се издаде исканото удостоверение. Т. вписване не се предвижда от Закона за влизането, пребиваването и напускането на РБългария на гражданите на ЕС и членовете на техните семейства. След като Л. Г. е освободена от българско гражданство с указ № 200 от 26.06.1995г. на президента на РБългария, същата не е вписана в регистъра на населението към момента на настъпване на смъртта. Поради това наследниците ѝ могат да се снабдят с европейско удостоверение за наследство от съда по постоянното местопребиваване на починалото лице.

В съдебното производство са представени удостоверение за раждане на Л. И. В.,

[дата на раждане] ; удостоверение за постоянно пребиваване на същата в РБългария; удостоверение за граждански брак на Л. И. Г. от 10.08.1989г.; удостоверение за раждане на Н. Т. Н., в което като майка е вписана Л. И. В.; удостоверение за граждански брак от 18.09.1987г. на Н. Т. М.; удостоверение за натурализация на Н. Т. М. като германски гражданин; удостоверение № 225 от 1994г., че Н. Т. М. е освободена от българско гражданство.

С оглед на така установените по делото факти, съдът прави следните правни изводи: Оспореното писмо е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 3 от АПК, тъй като с него се отказва издаването на документ, от значение за признаване или упражняване на права и задължения. Съгласно § 8 от ПЗР на АПК уредените в кодекса производства за издаване на индивидуални административни актове и тяхното обжалване по административен и съдебен ред се прилагат и при извършването на административни услуги, както и при обжалването на отказите за извършването им, освен ако в специален закон е предвидено друго. В чл. 107 от ЗГР е предвидено, че отказът за предоставяне на данни от ЕСГРАОН може да се обжалва по реда, предвиден в Административнопроцесуалния кодекс. Жалбата е насочена срещу отказ за извършване на административна услуга, който отказ е обективизиран в оспорвания акт. Като подадена от надлежна страна, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е НЕОСНОВАТЕЛНА. Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението чл. 4, ал. 3 от ЗГР, удостоверения въз основа на регистъра на населението се издават от кмета на общината, на района или на кметството или от определени от тях длъжностни лица от общинската администрация. С оглед изложеното съдът намира, че оспореното писмо е издадено от компетентен орган – кмета на район „С.“, СО, на когото са възложени такива функции. Актът е в предписаната от чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма и съдържа реквизитите, предвидени в ал. 2 на същата разпоредба.

Удостоверението за наследници е документ, предназначен да удостовери наследниците по закон на посочено от заявителя починало лице. Същото се издава от длъжностното лице по гражданско състояние в общината след справка в регистрите за населението, а самата административна процедура е регламентирана в Закона за гражданската регистрация. Същата се състои от два етапа: 1) вписване на лицето в регистъра на населението; 2) издаване на удостоверение за наследници въз основа на това вписване.

Относно първия етап, съдът съобразява, че съгласно чл.3, ал.2 от ЗГР в регистъра на населението се вписват всички български граждани, както и чужденците, които са: получили разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България; или са получили статут на бежанец или хуманитарен статут или на които е предоставено убежище в Република България. Съгласно чл. 10, ал.1 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. удостоверение за наследници се издава само за лица, които към датата на смъртта си са подлежали на вписване в регистъра на населението и за които има съставен акт за смърт. Съдът намира, че в случая са налице и двете предпоставки, посочени в нормативната уредба. Първо, Л. И. Г., за която жалбоподателят е поискал издаване на удостоверение за наследници, е подлежала на вписване в регистъра на населението към датата на смъртта си, в качеството си на чужденец, получил разрешение за постоянно пребиваване в РБългария. Действително

Законът за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства не разпорежда вписване в регистъра на населението на граждани на страна членка на ЕС. Това е така, защото този закон урежда съвсем различна правна материя от тази на гражданската регистрация. Той определя условията и реда за влизане, пребиваване и напускане на Република България на гражданите на Европейския съюз и на членовете на техните семейства, както и на членовете на семейството на български гражданин, които са граждани на Европейския съюз и са упражнили правото си на свободно движение. Тези въпроси са неотнормирани към условията и реда за гражданската регистрация в Република България, за които се прилага ЗГР. Второ, Л. И. Г. е починала на 09.01.2022г. в РБългария, за което е съставен акт за смърт № 0037 от 10.01.2022г. Неотнормирани е позоваването на регламент (ЕС) № 650/2012г. на ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА, доколкото обичайното местопребиваване на починалата е в България, същата не е избрала за приложимо право по отношение на наследството правото на държавата, чийто гражданин е – ФРГ, и регламента не засяга компетентността на органите на държавите членки да разглеждат въпроси от областта на наследяването (чл.2 от него). Следователно Л. И. Г. е следвало да бъде вписана в регистъра на населението. По делото няма данни това вписване да е извършено, поради което първият етап не е изпълнен.

Относно втория етап, съдът съображава, че съгласно чл. 23 от ЗГР за всяко физическо лице, подлежащо на вписване в регистъра на населението, се създава електронен личен регистрационен картон в регистъра на населението. Съгласно чл.3, ал.1 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. въз основа на регистъра на населението се издават удостоверения по утвърдени образци за данните, поддържани по чл. 25 от Закона за гражданската регистрация, т.е. тези в електронния личен регистрационен картон. Съгласно чл.8, ал.2 от същата наредба когато в регистъра на населението липсват данни за издаване на съответното удостоверение, длъжностното лице прави мотивиран отказ по реда на Административнопроцесуалния кодекс. В случая, видно от процесния отказ, Л. И. Г. не е вписана в регистъра на населението към момента на настъпване на смъртта, въпреки че е подлежала на такова вписване. Задължението на ответника за издаване на удостоверение за наследници е скрепено с изискването лицето - наследодател да има електронен личен регистрационен картон по чл. 25 от ЗГР, от данните от който да се удостоверят неговите наследници. Дори да се приеме, че Л. Г. е била вписана в регистрите на населението преди освобождаването ѝ от българско гражданство, то чл.10, ал.2, изр.2 от наредбата изисква пред административния орган да се представи официален документ, издаден от компетентните органи на държавата, чийто гражданин е лицето, удостоверяващ семейното му положение, данни за съпруг/а и роднини по права линия от първа степен и по сребрена линия от втора степен. В случая такива доказателства жалбоподателят не е представил. Няма яснота дали от брака си с Х. Г. Л. Г. има деца, дали този брак е бил действаш към момента на смъртта ѝ, и т.н. Непредставянето на писмените доказателства по чл. 10, ал. 2 от Наредба № РД-02-20-6/24.04.2012 г. от жалбоподателя по отношение гражданското състояние на Л. Г. е пречка органът да издаде удостоверение за всички законни наследници на наследодателя. В този смисъл РЕШЕНИЕ № 5673 ОТ 31.05.2023 Г. ПО АДМ. Д. № 12025/2022 Г., III ОТД. НА ВАС, РЕШЕНИЕ № 15724 ОТ 19.11.2019 Г. ПО АДМ. Д. № 7069/2018 Г., III ОТД. НА ВАС. Освен това в чл. 26, ал.3, т.1 от ЗГР е предвидено, че електронният личен

регистрационен картон на лице по чл. 3, ал. 2, т. 2 се създава въз основа на разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване, придружено с документи за гражданско състояние, заявление за постоянен адрес и адресна карта за настоящ адрес в тази община. В ал.5 на същата разпоредба е предвидено, че в случаите по ал. 3 електронният личен регистрационен картон се създава от Министерството на регионалното развитие и благоустройството чрез териториалните звена "Гражданска регистрация и административно обслужване". Следователно компетентен да извърши вписването в регистъра на населението на Л. И. Г. е МРРБ. Доколкото такова вписване липсва и предвид изричното изискване удостоверение за наследници да се издаде въз основа на данните в регистъра на населението, ответникът няма как да изпълни вторият етап от процедурата. Административният орган действа в условията на обвързана компетентност и няма правна възможност да установява нови факти и обстоятелства, а само да проверява налични данни в информационните масиви. Установяването на факти по гражданско състояние на лица, които не са вписани в регистрите на населението, не е от компетентността на административния орган. Именно пред МРРБ следва да бъдат представени съответните доказателства с цел установяване на данните по чл. 25 от ЗГР и вписването им в регистъра на населението. Предвид изложеното съдът намира, че ответникът правилно е отказал издаване на удостоверение за наследници на жалбоподателя. Липсват отменителни основания по смисъла на чл. 168 АПК във връзка с чл. 146 АПК. Жалбата срещу постановения отказ се явява неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

При този изход на спора претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение следва да му се присъди на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София - град, II-ро отделение – 41-ви състав, на основание чл. 172, ал. 2 АПК:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Н. М. от [населено място], чрез адв. А., срещу писмо № РСЛ25-ГР94-28-1 от 07.01.2025г. на кмета на район „С.“, СО, в което е обективиран отказ на жалбоподателя да се издаде удостоверение за наследници на лицето Л. И. Г.. ОСЪЖДА Н. Н. М. да заплати на Столична община сумата от 100 лева юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

Препис от решението да се изпрати на страните

СЪДИЯ: